

ת"פ 4598/12/21 - מדינת ישראל נגד אולג לשצ'ינסקי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 4598-12-21 מדינת ישראל נ' לשצ'ינסקי
בפני כבוד השופט הישום אבו שחאדה

בעניין: - מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד עדי בן חיים

נגד
- אולג לשצ'ינסקי
ע"י ב"כ עוה"ד אסף שלם

הכרעת דין

כתב אישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין וניסיון לתקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. יובהר, בכתב האישום נרשמה העבירה המושלמת "תקיפת סתם", אך בפועל נעשתה הפניה לא רק לסעיף 379 לחוק העונשין שמגדיר את העבירה של תקיפה סתם אלא גם לסעיף 25 לחוק העונשין שמגדיר "ניסיון מהו". לכן, ברור שהעבירה שמיוחסת לנאשם בכתב האישום היא "ניסיון" לתקיפת סתם ולא העבירה המושלמת של תקיפת סתם.

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לאירוע המתואר בכתב האישום, נהג הנאשם במשאית (להלן: **המשאית**) ואילו יותם אלמוג (להלן: **יותם**) נהג ברכב מסוג איסוזו דימקס (להלן: **הרכב**). ביום 25.3.2018 בשעה 12:15 או בסמוך לכך, באזור התעשייה בקיבוץ גזר התגלע סכסוך בין הנאשם ליותם על רקע השימוש בדרך ובמסגרתו ירד הנאשם מהמשאית, בהמשך לקח לום ברזל בידו אשר היה במשאית ורץ לכיוון הרכב בעוד יותם יושב בו. הנאשם הניף את הלוט ומיד לאחר מכן יותם נסע לאחור עם הרכב. הנאשם הלוט באמצעות הלוט במכסה המנוע של הרכב.

3. באותן נסיבות, הלך הנאשם לכיוון חלון נהג הרכב כשהלוט בידו. יותם נסע עם הרכב קדימה כדי להימלט והנאשם השליך את הלוט מידו לרצפה, פתח את דלת נהג הרכב, תפס בחולצתו של יותם וניסה למשוך אותו מחוץ לרכב, אך ללא הועיל. הנאשם איים על יותם באומרו "בוא נלך לאיפה שאין

מצלמות אם אתה גבר".

4. אביו של יותם, יואל אלמוג (להלן: **יואל**) אשר ישב ליד הנהג ברכב התחיל לצלם את הנאשם והאחרון חזר למשאית והחל בנסיעה מהמקום. בהמשך, כשהזעיק יותם את המשטרה, נסע הנאשם עם המשאית לכיוונו בלי לעצור ולאחר מכן נמלט מהמקום. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למכסה המנוע של הרכב נזק בשווי של 4,336 ₪.

גרסתו של יותם

5. להלן תמצית עדותו של יותם בבית המשפט לגבי השתלשלות הדברים באירוע המתואר בכתב האישום (פרוט' מיום 18.10.22 עמוד 5 שורה 29 עד העמוד 7 שורה 26, עמוד 8 שורות 1-7, עמוד 9 שורות 7 עד 29, עמוד 10 שורות 1 עד 24, עמוד 11 שורות 28 עד 31, עמוד 12 שורה 16 עד 20, עמוד 14 שורות 7 עד 23):

א. יותם נהג ברכב בכביש באזור התעשייה בקיבוץ גזר ואביו יואל ישב לידו ברכב. המשאית הייתה במצב של עצירה וחסמה את הכביש. יותם צפר מספר פעמים לנאשם שישב במושב הנהג של המשאית על מנת שיפנה לו את הדרך, אך ללא הועיל.

ב. יותם יצא מהרכב על מנת לשוחח עם הנאשם ולבקש ממנו לפנות את הדרך. הנאשם הניח את אצבעו מעל שפתיו כסימן ליותם "לשתוק". מיד לאחר מכן, הנאשם יצא מהמשאית ונטל ממנה לום ברזל והתקרב לעברו של יותם.

ג. יותם נבהל וחזר לרכב והחל לנסוע קדימה ואחורה בניסיון לברוח מהנאשם. הנאשם התקרב לעבר הרכב והלם עם הלום על מכסה המנוע של הרכב וגרם לכיפוף בפתח. בהמשך, הנאשם עזב את הלום וניגש ליותם בעודו יושב במושב הנהג ואחז בחולצתו של יותם ואמר לו "בוא תרד מהמרכב נלך למקום שאין בו אנשים".

ד. יואל יצא מהרכב והחל לצלם את הנאשם ואנשים החלו להתקרב אליהם. יותם גם העיד שהוא צילם בעצמו חלק מהתמונות. בנוסף, עבר במקום מכר של יותם בשם "חן" שראה את אופן התנהגותו של הנאשם.

ה. בנסיבות אלה, הנאשם חזר אל המשאית, הניע אותה ועזב את המקום. יותם התקשר למשטרה ודיווח על האירוע ובהמשך הגיע לתחנת המשטרה ומסר תלונה כנגד הנאשם.

גרסתו של הנאשם

6. להלן תמצית גרסתו של הנאשם להשתלשלות הדברים לאירוע המתואר בכתב האישום (פרוטוקול מיום 18.10.22 עמוד 20 שורה 30 עד עמוד 22 שורה 14, עמוד 23 שורות 15 עד 17, עמוד 24 שורות 13 עד 27, עמוד 25 שורות 1 עד 21, עמוד 26 שורה 9 עד 15, עמוד 27 שורות 15 עד 31; וכן ראו את אמרת החוץ של הנאשם ת/2 שורות 5 עד 34):

א. הנאשם ישב במשאית שהייתה במצב של עצירה מוחלטת והמתין שהכביש יתפנה ממשאית אחרת שהייתה בהמשך הכביש וחסמה את הדרך. הרכב שבו נהג יותם, שאין לו שום היכרות קודמת עמו, הגיע ממולו ויותם צפר לו. הנאשם בעודו יושב במשאית ניסה להסביר שמדובר במשאית במשקל גבוה ולכן אין באפשרותו לנסוע לאחור וגם אין באפשרותו לנסוע קדימה בשל המשאית האחרת שחסמה את הדרך.

ב. בהמשך, יותם יצא מהרכב עם עוד בחור צעיר והתקרב לעבר המשאית. הנאשם יצא מהמשאית ונטל לום ברזל שהיה מונח בצדי המשאית בשל כך שהרגיש מאוים מיותם ומהאדם הנוסף שעמד לידו. כמו כן, היה אדם שלישי ברכב, שבדיעבד התברר שהוא אביו של יותם ואשר החל לצלם עם הטלפון הנייד שהיה ברשותו את המתרחש.

ג. יותם חזר לרכב וחל לנסוע קדימה הנאשם חשש שיותם מתכוון לדרוס אותו. כאינסטינקט של הגנה עצמית, הנאשם הלם עם הלום על מכסה המנוע של הרכב. הנאשם הדגיש שלא איים על יותם וגם לא ניסה לתקוף אותו. בהמשך, הנאשם החליט לעזוב את המקום.

העדפת גרסתו של יותם על פני גרסתו של הנאשם

7. הנני מעדיף את גרסתו של יותם על פני גרסתו של הנאשם לגבי השתלשלות הדברים באירוע המתואר בכתב האישום וזאת בשל המשקל המצטבר של חמישה נימוקים שאפרט בהמשך את כל אחד מהם בנפרד.

8. התוצאה המעשית של חמשת הנימוקים היא כדלקמן:

(-) גרסתו של יותם נמצאה אמינה בעיניי ויש ליחס לה משקל גבוה.

(-) לעומת זאת, גרסתו של הנאשם התאפיינה בשניים, ראשית הודיה חלקית באחריותו לאירוע ושנית ניסיון כושל למזער מחומרת מעשיו על ידי העלאת טענה מופרכת ובלתי מבוססת של הגנה עצמית.

(-) מופרכות הטענה של הגנה עצמית שאותה העלה הנאשם מחזקת את המסקנה שיש ליחס משקל נמוך לחלק בעדותו של הנאשם שבו לא קיבל אחריות על מעשיו וניסה למזער מחומרת התנהגותו.

9. אעמוד כעת על כל אחד מחמשת הנימוקים שבעטיים החלטתי להעדיף את גרסתו של יותם על פני גרסתו של הנאשם.

הנימוק הראשון: מידיות הדיווח למשטרה

10. יותם התקשר למוקד 100 של המשטרה ודיווח על האירוע (ראו תמליל שיחה למוקד 100, ת/15). יותם הודיע למשטרה שנהג המשאית הלבן עם לוח על הרכב וגם איים עליו שיהרוג אותו. בהמשך, הגיע שוטר למקום ותיעד את דבריו של יותם לעניין המכה עם הלוח על הרכב ולעניין בריחתו של הנאשם מהמקום (ראו דו"ח הפעולה של השוטר נהרי אסקיאס, ת/12).

11. הלכה פסוקה היא שהמידיות בהגשת תלונה למשטרה מהווה חיזוק לעדותו של הקורבן (ע"פ 7063/14 רבאיעה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 רייטבורג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם). מכאן גם המסקנה בדבר אמינות עדותו של יותם.

הנימוק השני: בריחתו של הנאשם מהמקום כהתנהגות מפלילה

12. הנאשם הבין שהתנהגותו צולמה על ידי יואל (ראו עדותו של הנאשם בפרוט' מיום 18.10.22 עמוד 21 שורות 31 עד 32) ולכן מטבע הדברים גם הבין שיש כוונה של יותם ואביו לערב את המשטרה. הנאשם עלה למשאית וברח מהמקום ואכן כשהגיעה המשטרה למקום הנאשם כבר לא היה במקום (ראו דו"ח הפעולה ת/12).

13. בפסיקה נקבע שבריחה של נאשם מזירת עבירה היא התנהגות מפלילה שעלולה להיראות כראייה התומכת בהוכחת אשמתו (ע"פ 2094/15 אטיאס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 1.9.2016] פסקה 65 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג; ע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' כהן [פורסם בנבו, 19.9.07] פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות (כתוארה דאז)). במקרה שבפני, בריחתו של הנאשם מהמקום היא בגדר התנהגות מפלילה שתומכת בהוכחת אשמו בביצוע העבירות שבגין נחשד.

הנימוק השלישי: עדותו של יואל

14. יואל העיד בתמצית כדלקמן (פרוט' מיום 18.10.22 עמוד 17 שורה 7 עד עמוד 19 שורה 17):

עמוד 4

א. במועד האירוע מושא כתב האישום היה עם יותם ברכב והמשאית עמדה מולם וחסמה את הכביש. יותם צפר לנאשם שישב במושב הנהג של המשאית מספר פעמים אך הנאשם לא נענה לאותן צפירות והחל לצעוק "מה אתם רוצים".

ב. בהמשך, הנאשם יצא מהמשאית, אחז בלום, החל לקלל ולאיים ואמר "אני אזיין אותך, אני אהרוג אותך". הנאשם הלם עם הלום שאחז בידו במכסה המנוע של הרכב וגרם לכיפוף של הפח.

ג. יואל יצא מהרכב וצילם את הנאשם. הנאשם ניגש לדלת הנהג שם ישב יותם ואיים עליו. בהמשך, הנאשם חזר למשאית ונסע לאחור, פינה את הדרך ועזב את המקום עם המשאית.

15. עדותו של יואל היא מהימנה בעיניי ויש ליחס לה את מלוא המשקל. למעשה העדות של יואל והעדות של יותם, כל אחת מהן מחזקת את רעותה ומכאן האמינות הגבוהה של שתי העדויות.

16. יתר על כן, עדותו של יואל זוכה לחיזוק נוסף מהתמונות שצילם (ת/18 עד ת/22) ואשר מתעדות את התנהגותו של הנאשם בסיטואציות שונות. כך למשל, התמונה ת/21 מתעדת את הנאשם עומד מחוץ לרכב ליד מושב הנהג ומדבר עם הנהג בעוד האחרון יושב במושב הנהג. התמונה ת/18 מתעדת את הכיפוף שנגרם למכסה המנוע של הרכב בעקבות הלום שהונחת עליו על ידי הנאשם. התמונה ת/22 מתעדת את הנאשם כאשר הוא אוחז בלום הברזל.

17. ההגנה טענה שהתמונות ת/18 עד ת/22 אינן קבילות כראיה וזאת לאור הסתירות בין עדותו של יותם לעדותו של יואל לעניין זהות המצלם. טענה זו דינה להידחות. יואל העיד שהוא זה שצילם את התמונות. עדותו בעניין זה מהימנה עליי והדבר גם מתיישב עם ת/21 שם רואים, כאמור, את הנאשם עומד ליד מושב הנהג של הרכב ומדבר עם הנהג, קרי עם יותם. לכן, ברור שיותם הוא לא המצלם אלא יואל. מעבר לכך, הנאשם עצמו העיד שראה את יואל מצלם ולכן ברור שהקביעה העובדתית שיואל הוא זה שביצע את הצילומים, לא יכולה להיות במחלוקת.

18. מן הראוי להבהיר שהסתירה שהתגלתה בין עדותו של יותם בבית המשפט שהוא צילם את התמונות, או את חלקם, לבין עדותו של יותם במשטרה שאביו הוא זה שצילם את התמונות (נ/1 שורות 13 עד 14), איננה גורעת כהוא זה מאמינות עדותו של יותם. הסתירה בעדותו של יותם לגבי זהות המצלם היא שולית לחלוטין וזאת לאור עדותו של הנאשם עצמו שראה את יואל מצלם וזאת בצירוף עדותו של יואל שהוא זה שצילם את התמונות.

הנימוק הרביעי: אמרות החוץ של יותם במשטרה

19. ההגנה הגישה את אמרות החוץ של יותם בתחנת המשטרה בניסיון להצביע על סתירות בין הדברים שנאמרו באמרות החוץ של יותם לבין עדותו בבית המשפט, וזאת כדי לנסות לקעקע את אמינות עדותו.
20. כלל ידוע בדיני ראיות הוא שראיה שמוגשת לתיק בית משפט איננה נושאת את "תווית מגישה", קרי, ניתן לעשות בה שימוש בין לטובתו ובין לרעתו של מי שהגיש את הראיה (ע"פ 4004/93 **יעקובוביץ נ' מדינת ישראל** פ"ד נ(1) 133, 152-150 (1996)). יוצא מכך שנאשם עשוי להגיש ראיה מטעמו כאשר הוא מניח שהיא לטובתו, אך בית המשפט רשאי לעשות בה שימוש דווקא לרעתו.
21. ולענייננו, בעיניי, אמרות החוץ של יותם מהוות חיזוק לאמינות עדותו של יותם, וזאת בניגוד גמור לתכלית שלשמה הוגשו על ידי ההגנה. באותן אמרות חוץ ניתן למצוא התאמה **לליבת האירוע** שתואר על ידי יותם בבית המשפט. הווה אומר, באותן אמרות חוץ יש תיאור של כל העובדות המהותיות הבאות שעלו בעדותו של יותם בבית המשפט: שהנאשם התקרב לרכב והלם על מכסה המנוע שלו עם לום כאשר יותם ישב בתוכו; שבהמשך, הנאשם הגיע לעברו של יותם בעודו יושב בתוך הרכב ואיים עליו; ולעובדה שברגע שהנאשם ראה את יואל מצלם אותו, החליט לברוח מהמקום.
22. בעדותו של יותם בבית המשפט הוא אמר שהתרשם שהנאשם ניסה לדרוס אותו עם המשאית (ראו למשל פרוטוקול מיום 18.10.22 עמוד 6 שורה 28). דברים דומים נאמרו על ידי יותם גם למשטרה בשיחתו למוקד 100 בעת שהנאשם ברח מהמקום (תמלול שיחה 2 למוקד 100, ת/15). מנגד, בעדותו של יותם בבית המשפט הוא חזר בו מהטענה שהנאשם ניסה לדרוס אותו (ראו למשל עמוד 11 שורה 28, עמוד 12 שורה 16).
23. יודגש, הנאשם לא הואשם בכתב האישום בעבירה כל שהיא שעניינה ניסיון דריסתו של יותם. העבירה של ניסיון תקיפת סתם נובעת ממשיכת יותם בחולצתו בעת שהנאשם ניגש אליו בעוד יותם יושב במושב הנהג של הרכב, ולא מניסיון דריסתו של יותם עם המשאית. ולכן, הנני קובע כממצא עובדתי שלא היה ניסיון מטעם הנאשם לדרוס את יותם עם המשאית בעת שהנאשם עזב המקום עם המשאית בסוף האירוע.
24. חשוב לציין, כפי שקבעתי כממצא עובדתי שהנאשם לא ניסה לדרוס את יותם, הנני קובע כממצא עובדתי שלא היה כל ניסיון מטעם יותם לדרוס את הנאשם וטענתו של הנאשם שכך קרה, היא לא אמינה בעיני. בפועל, אף אחד מהם לא ניסה לדרוס את השני.
25. ודוק, בעיני, הסתירות שהתגלו בעדותו של יותם לעניין סוגיית "ניסיון הדריסה" על ידי הנאשם, אינן מפחיתות במאומה מהמשקל שיש לייחס לעדותו של יותם בבית המשפט ובאמרות החוץ שלו לעניין **ליבת האירוע** שכוללת בתוכה את העובדות הבאות: העובדה שיותם התרחק מהנאשם לאחר שהאחרון יצא מהמשאית לעברו עם לום; המכה שהנחית הנאשם על מכסה המנוע של הרכב בעוד יותם יושב

בתוך הרכב; האיומים על יותם בעודו יושב ברכב ומשיכת חולצתו; ולבסוף, בריחתו של הנאשם מהמקום לאחר שהבין שמצלמים אותו במטרה לערב את המשטרה. ליבת האירוע מקימה את כל שלוש העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום (חבלה במזיד ברכב, איומים וניסיון תקיפת סתם).

26. לסיכום, בעיני, אמרות החוץ של יותם במשטרה (נ/1, נ/2 ו-נ/3) תומכות בעדותו של יותם בבית המשפט לגבי **ליבת האירוע** ולכן מוסיפות לה נופך של אמינות.

הנימוק החמישי: דחיית הטענה להגנה עצמית

27. הנאשם העלה טענה של הגנה עצמית שהיא בתמצית כדלקמן: הנאשם הרגיש מאוים מיותר ומאדם צעיר נוסף שלטענת הנאשם היה יחד עם יותם בעת שיצאו מתוך הרכב וניגשו לעבר המשאית; ולכן יצא גם הוא מהמשאית ואחז בלום; בעת שיותם חזר לתוך הרכב ונסע קדימה, הנאשם סבר שיותם מנסה לדרוס אותו ובשל כך הלם עם הלום על מכסה המנוע.

28. טענתו זו של הנאשם שפעל מתוך הגנה עצמית אין בה ממש והיא מופרכת מעיקרה ודינה להידחות. מופרכות טענת ההגנה העצמית שהעלה הנאשם מהווה נימוק נוסף, העומד בפני עצמו, להעדפת גרסתו של יותם על פני גרסתו של הנאשם לגבי אופן השתלשלות הדברים באירוע נשוא כתב האישום.

29. בפסיקה נקבע כי לטענה של הגנה עצמית ישנם שישה תנאים מצטברים, כדלקמן:

הראשון, הוא תנאי התקיפה שלא כדין.

השני הוא תנאי הסכנה. תנאי מוקדם למעשה ההתגוננות, הוא קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו. על הסכנה להיות מוחשית ולא סכנה שהסתברות התממשותה ערטילאית גרידא.

השלישי הוא תנאי המידיות. תנאי זה בוחן את עיתוי המעשה על שני היבטיו: על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה.

הרביעי הינו שהאדם לא נכנס למצב של התנהגות פסולה.

החמישי הוא תנאי הנחיצות שכולל בתוכו את הנחיצות האיכותית (בפני העושה לא עמדו אלטרנטיבות אחרות)

והן את הנחיצות הכמותית (העושה לא יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר).

השישי הוא תנאי הפרופורציה. נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מהתקיפה.

ראו: ע"פ 4191/05 **אלטגאוז** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] ניתן ביום 25.10.06, פסקה 13 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל; ע"פ 6415/11 **פולוחין** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] ניתן ביום 24.12.12 פסקה 29 לפסק דינו של כבוד השופט שוהם (להלן : **פולוחין**)).

30. באשר לנטל ההוכחה, משילובם של הסעיפים 34 ו-34כב(ב) לחוק העונשין עולה כי הנאשם נושא בנטל הוכחת קיומם של התנאים המקיימים את סייג ההגנה העצמית, אך זאת עד כדי הותרת ספק סביר בדבר קיומו של הסייג (**פולוחין**, פסקה 30).

31. אעמוד כעת על כל אחד מששת התנאים לסייג ההגנה העצמית. יוזכר, נדרש שיתקיימו כל ששת התנאים, קרי מדובר בתנאים מצטברים ודי בכך שאחד מהם לא מתקיים כדי שהטענה של הגנה עצמית תקרוס. בפועל, הנאשם לא עומד באף אחד מהתנאים הללו. על מנת להמחיש ביתר שאת את מופרכות הטענה של הגנה עצמית שאותה העלה הנאשם, אראה כיצד היא קורסת מאליה לפי גרסתו של הנאשם עצמו, וזאת אף מבלי שיהיה צורך לבדוק את גרסת המתלונן (יותם) שאותה העדפתי.

32. לגבי התנאי הראשון, תקיפה שלא כדין: דרך הילוכה של הטענה להגנה עצמית היא שתחילה הנאשם מודה שתקף את הצד היריב ובאותה נשימה הוא טוען שיש לפטור אותו מאחריות פלילית בשל כך שהתנהגותו האלימה מטרתה הייתה להדוף את התקיפה שלא כדין שבאה מהצד היריב.

33. לפי גרסתו של יותם, הנאשם ניגש אליו בעת שיותם ישב ברכב, איים עליו ומשך אותו מחולצתו. רכיב המשיכה מהחולצה הוא זה שמקיים את יסודות העבירה של ניסיון לתקיפת סתם.

34. במקרה שבפני, הנאשם מכחיש שביצע עבירה של תקיפה או עבירה של ניסיון תקיפה בכך שהכחיש שמשך בחולצתו של יותם (ראו דבריו של הנאשם באמרת החוץ, ת/2 ש' 17-18, וגם בפרוט' מיום 18.10.22 עמ' 22 ש' 5-6). ואם לא די בכך, הנאשם לא טען בשום שלב שיותם תקף אותו בדרך כלשהי. יתר על כן, טענתו של הנאשם שיותם ניסה לדרוס אותו גם היא חסרת שחר כפי שנראה כעת במסגרת הדיון בתנאי השני שעניינו קיומה של סכנה.

35. התנאי השני, תנאי הסכנה. כאמור, תנאי מוקדם למעשה ההתגוננות, הוא קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו. על הסכנה להיות מוחשית ולא סכנה שהסתברות התממשותה ערטילאית גרידא.

36. באמרת החוץ של הנאשם נאמר כדלקמן (ת/2, ש' 9-5):

"ת. בכניסה לגזר הייתה משאית שחסמה, לא יכולתי לעבור וחיכיתי. בא אוטו טנדר 2 אנשים בפנים ואמר לי סע, אמרתי לו לחכות, הוא התחיל צעיר הזה לצעוק "בן זונה, סע", אני לא זזתי ועשיתי לו שקט עם האצבע, הוא היה בחוץ ואמר לי אם אני גבר שאצא החוצה, אני יצאתי החוצה, ראיתי אותו נכנס לרכב, אני לקחתי מהרכב חתיכת ברזל, עמדתי בוא תגיע, אז הוא הכניס הילוך והתחיל לנסוע קדימה, אחורה, פחדתי שידרוס אותי, נכנסתי בפנים וזהו. הוא נסע".

37. לכן, על פי גרסתו של הנאשם במשטרה, היו שניים ברכב ורק אחד מהם יצא מהרכב שהוא הבחור הצעיר (קרי, יותם). על פניו, הדבר סותר את גרסתו של הנאשם בבית המשפט שהיו שלושה ברכב ושני בחורים צעירים יצאו ממנו ולכן הרגיש מאוים משניהם (פרוט' מיום 18.10.22 עמ' 21 ש' 15-16). מדובר בסתירה מהותית שפוגמת באמינות גרסתו של הנאשם. לכן, הנני קובע כממצא עובדתי שברכב היו רק שניים (יותם ואביו. הא ותו לא). כמו כן, הנני קובע כממצא עובדתי שרק יותם יצא ממנו.

38. ואם לא די בכך, על פי גרסתו של הנאשם במשטרה, הבחור הצעיר (קרי, יותם) אמר לנאשם שאם הוא "גבר" שייצא מהמשאית. לפי גרסת הנאשם, הוא אכן יצא מהמשאית ונטל לידיו לום, ובתגובה יותם חזר לרכב. על פניו, מהרגע שיותם חזר לרכב, חלפה הסכנה הלכאורית שלה טען הנאשם ושלפי שיטתו נבעה מעצם יציאתו של יותם מרכבו.

39. בנסיבות אלה, היה על הנאשם להתרחק מהרכב ומיותם, לחזור למשאית ולעזוב את הלום. אלא מאי? הנאשם בחר להתקרב לרכב, להלום על מכסה המנוע של הרכב עם הלום, להגיע לעבר הנאשם בעודו יושב ברכב, למשוך אותו מחולצתו ולאיים עליו. מדובר במקרה ברור שבו לא נשקפה סכנה כלשהי לנאשם מיותם. נהפוך הוא, נשקפה סכנה מידית ליותם מהנאשם.

40. טענתו של הנאשם שיותם ניסה לדרוס אותו היא בלתי משכנעת. הנסיעה של יותם "קדימה, ואחורה", כלשונו של הנאשם, כל מטרתה הייתה לברוח מהנאשם שהמשיך לעמוד עם הלום מחוץ למשאית כאשר הוא מתקרב לעבר הרכב לאחר שיותם כבר נסוג מהוויכוח המילולי עם הנאשם ונכנס חזרה לרכבו. הצורך של יותם לברוח עם הרכב מהנאשם התחדד ביתר שאת כאשר הנאשם הלם בחוזקה עם הלום על מכסה המנוע של הרכב וגרם לכיפופו.

41. התנאי השלישי, תנאי המידיות: ברגע שיותם היה כבר בתוך הרכב לאחר שנסוג מהוויכוח המילולי שהיה עם הנאשם לגבי פינוי הדרך, לא היה שום צורך מידי שהנאשם ימשיך לאחוז בלום, לא היה שום צורך מידי שהנאשם יהלום עם הלום על מכסה המנוע של הרכב, לא היה שום צורך מידי שהנאשם יגש לעבר תא הנהג של הרכב ויאיים על יותם או שימשוך בחולצתו.

42. התנאי הרביעי, שהנאשם לא נכנס למצב של התנהגות פסולה: העובדה שהנאשם נטל לום מהמשאית היא התנהגות פסולה ואותה התנהגות פסולה המשיכה לאחר שבא לעברו של יותם לאחר שהאחרון נסוג חזרה אל תוך הרכב, וההתנהגות הפסולה המשיכה בעת שהנאשם הלם עם הלום על מכסה המנוע של הרכב, וההתנהגות הפסולה המשיכה אף יותר עם משיכת יותם מחולצתו בעודו יושב בתא הנהג ברכב והשמעת איומים מתגרים כלפיו.

43. התנאי החמישי, תנאי הנחיצות: באשר לנחיצות האיכותית, קרי לנאשם לא עמדה אלטרנטיבה אחרת מאשר להלום עם הלום על מכסה המנוע של הרכב, ברור שהדבר לא מתקיים. היה באפשרותו של הנאשם להתרחק מיותם ומרכבו. בנוסף, באשר לנחיצות הכמותית, קרי שהנאשם לא יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר, גם תנאי זה לא מתקיים.

44. התנאי השישי, תנאי הפרופורציה: על פי תנאי הפרופורציה, נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מהתקיפה. כאמור, יותם לא תקף את הנאשם. בנוסף, בעת שיותם יצא מרכבו לעבר המשאית על מנת לבקש מהנאשם לפנות את הדרך, יותם לא הגיע אליו עם נשק קר מכל מין וסוג. לכן, היציאה אליו מהמשאית עם לום ברזל, היא בלתי פרופורציונלית בעליל. על אחת כמה וכמה עשיית שימוש בלום לאחר שיותם נסוג מהוויכוח המילולי וחזר לשבת ברכבו.

45. לפיכך, הטענה שהעלה הנאשם שפעל מתוך הגנה עצמית, נדחית. דחיית הטענה של הגנה עצמית יש בה כדי לאשש את המסקנה שגרסתו של יותם היא גרסה אמינה ובעוד שגרסתו של הנאשם היא בלתי אמינה.

סיכום

46. לסיכום, מעבר לעובדה שכבר קבעתי שגרסתו של יותם היא אמינה, קרי שהנאשם גרם במזיד לחבלה ברכב, איים על יותם וניסה לתקוף אותו בכך שמשך אותו בחולצה, הנאשם גם הודה בעיקרי הדברים.

47. הנאשם הודה בביצוע העבירה של חבלה במזיד ברכב מעצם כך שהלם עם הלום על מכסה המנוע של הרכב. בנוסף, הנאשם הודה שאיים על יותם בכך שאמר לו שאם הוא "גבר" שיבוא עמו למקום שאין בו מצלמות אבטחה כדי שסיגור עמו חשבון (ראו דברי הנאשם באמרת החוץ שלו במשטרה, ת/2 ש' 20-19, ודבריו בעדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 18.10.22 עמ' 21 ש' 33 עד עמ' 22 ש' 1).

48. באשר למשיכה בחולצתו של יותם, גם אם הנאשם לא הודה בכך, הדבר לא מעלה ולא מוריד. הנני קובע כממצא עובדתי שהדבר אכן התרחש ולכן ברור שהדבר מקיים את מלוא רכיבי העבירה של ניסיון תקיפה.

49. כאמור, עדותו של יותם נמצאה אמינה ובעוד שהחלק המתחמק והסלקטיבי בעדותו של הנאשם לגבי אופן השתלשלות הדברים באירוע המתואר בכתב האישום, נמצא כבלתי אמין. בנוסף, הטענה שמתקיים סייג ההגנה העצמית נדחתה באופן מלא, ולמעשה, לא מתקיים אף אחד מששת התנאים המצטברים לשם התקיימות הסייג האמור.

50. לפיכך, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977, היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין וניסיון לתקיפת סתם לפי סעיפים 25 ו-379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"א חשוון תשפ"ג, 15 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.